

УДК 801.82:821.111-31(73)316.346.36-048.93
DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/80-2-15>

Юлія ХОРОБЧУК,
orcid.org/0000-0002-2057-5501
аспірантка кафедри французької філології
Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника
(Івано-Франківськ, Україна) yuliia.khorobchuk.17@pnu.edu.ua

МІЖПОКОЛІННЄВИЙ КОНФЛІКТ У РОМАНІ ЕЛІЗАБЕТ ГІЛБЕРТ «CITY OF GIRLS»

У сучасній літературі часто зображаються конфлікти між поколіннями, які є серйозним суспільним викликом. Стаття присвячена дослідженню поетикальної моделі діалогу поколінь в аспекті «конфлікт» на таких рівнях: наратологічний, інтерактивний та мовно-стилістичний. Матеріалом дослідження є роман Елізабет Гілберт «City of Girls». Метою дослідження є вивчення специфіки міжпоколіннього конфлікту в романі, визначення ролі сюжетотвірних аспектів міжгенераційного діалогу та з'ясування концепції «Свій»/«Чужий(Інший)» у поетиці роману.

Для вивчення міжгенераційних стосунків у романі Е. Гілберт обрано методологію літературознавчої геронтології, а також праці з соціології та психології, які дозволяють глибше розкрити причини міжпоколінневих конфліктів у художньому тексті. З огляду на особливості жіночої прози залучено феміністичну критику. Для виокремлення міжпоколіннього діалогу у концепції «Свій»/«Чужий(Інший)» застосовано екзистенціалістсько-антропологічну інтерпретацію. Культурно-історичний, компаративний та типологічний методи застосовано для аналізу діалогу поколінь. Для розгляду семантичних і поетикальних ключів генеративних знаків у текстах застосовується метод «уважного читання».

З'ясовано, що діалог між поколіннями в романі розгортається у рамках моделей конфлікту «батьки та діти» навколо сім'ї Моррісів. Головною героїнею роману є молода дівчина Вівіан, що взаємодіє з персонажами різних поколінь. Саме через взаємодію між поколіннями можна найкраще розкрити внутрішні особливості персонажів різного віку. Протягом всієї оповіді у романі стосунки Вівіан та її сім'ї не мають глибокого емоційного зв'язку, що призводить до відчуження головної героїні. Концепт «Свій»/«Чужий(Інший)» по відношенню до батька, матері та брата перетворюється на «Чужий(Інший)»/«Свій», що відображає основну тематику конфлікту поколінь та відчуження.

Ключові слова: міжгенераційний діалог, конфлікт поколінь, літературна геронтологія, наратологія, «Свій»/«Чужий(Інший)», поетика, конфлікт/солідарність.

Yuliia KHOROBCHUK,
orcid.org/0000-0002-2057-5501
PhD student at the Department of French Philology
Vasyl Stefanyk Precarpathian National University
(Ivano-Frankivsk, Ukraine) yuliia.khorobchuk.17@pnu.edu.ua

INTERGENERATIONAL CONFLICT IN THE NOVEL OF ELIZABETH GILBERT “CITY OF GIRLS”

Conflicts between generations are frequently depicted as significant societal challenges in contemporary literature. This article therefore explores the poetics of representing an intergenerational dialogue model within the framework of «conflict» on narrative, interactive, and linguistic-stylistic levels. The study focuses on Elizabeth Gilbert's novel «City of Girls» as its primary material. The research aims to examine the specificity of intergenerational conflict in the novel, determine the role of generational dialogue in shaping the plot in «City of Girls», and clarify the concept of «One's own»/«Alien(Other)» in the novel's poetics.

To study intergenerational relationships in E. Gilbert's novel, the methodology of literary gerontology is employed, as well as sociological and psychological works, which allow for a deeper understanding of the causes of intergenerational conflicts in literary texts. Considering the characteristics of women's prose, feminist criticism is involved. An existential-anthropological interpretation is applied to highlight the intergenerational dialogue within the concept of «One's own»/«Alien(Other)». Cultural-historical, comparative, and typological methods are used to analyze the dialogue between generations. The method of «close reading» is applied to examine the semantic and poetic keys of generative signs in the text.

The research indicates that the dialogue between generations in the novel unfolds within the «parents and children» conflict models, particularly evident around the Morris family. The protagonist, young Vivian, interacts with characters from different generations. It is through this intergenerational interaction that the internal features of characters of various ages are best revealed. Throughout the entire narrative of the novel, Vivian's relationships with her family lack deep emotional connection, which leads to the protagonist's alienation. The opposition of «One's own»/«Alien(Other)» towards her father, mother, and brother transforms into «Alien(Other)»/«One's own», reflecting the core theme of generational conflict and alienation.

Key words: intergenerational dialogue, intergenerational conflict, literary gerontology, narratology, One's own»/«Alien(Other), poetics, conflict/solidarity.

Постановка проблеми. Проблеми батьків і дітей віддавна ставали осереддям літературних творів. Зокрема, літературознавча геронтологія виокремлює цю проблему та показує взаємодію людей похилого віку та їх дорослих дітей переважно в часи кризи. Зародки генераційних конфліктів виявляють ще у давньогрецьких космогонічних міфах, які існують в художніх текстах античності та проявляються у протистоянні між молоддю та старістю, а також між синами та батьками. Конфлікт поколінь простежується у Старому Завіті, де у всіх згаданих сімейних негараздах проступає одна сюжетна лінія: коли порушується Закон Божий, виникають моральні та фізичні конфлікти у цих родинах. Як приклад, одна з найвідоміших історій – конфлікт між батьком і сином у родині Адама та Єви та їхніх синів Каїна й Авеля.

Тема міжгенераційних конфліктів зберігає свою актуальність і в літературі ХХІ століття. Доволі часто письменники вдаються до відтворення міжгенераційних стосунків, до проблем взаємовідносин поколінь, порушуючи так званий «конфлікт батьків-дітей». У сучасному літературознавстві зростає роль досліджень поетикальних особливостей міжпоколіннєвих діалогів у художніх текстах, особливо – у змістовій площині.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивчення міжпоколіннєвого конфлікту у закрій літературознавчих геронтологічних студій розпочалося не так давно. У 60-х–70-х рр. ХХ ст. у гуманітарних науках було проведено численні дослідження розколу між літніми та молодими людьми. Зокрема, літературознавча геронтологія опирається на дослідження С. де Бовуар (Beauvoir, 1996), К. Вудворт (Woodward, 1991), М. Хепворта (Hepworth, 2000) та Дж. Кінг (King, 2013). Один із способів розгляду та аналізу конфліктної тенденції у міжгенераційних відносинах входить до теорії «подвійного послання» Р. Жирара (Girard, 1972). Ця теорія вивчає взаємовідносини між особистісним розвитком, соціальним порядком і релігійними уявленнями.

В українському літературознавстві тема генераційних конфліктів маловивчена. Грунтовною є розвідка А. Гайдаш, у якій досліджено міжпоколіннєві конфлікти та дискурс старіння на матеріалі драматургії США (Гайдаш, 2019). Серед інших студій можна згадати дослідження геронтологічних маркерів моделей міжгенераційного діалогу в параметрах «конфлікт/солідарність» у романі Франсуази Саган «Bonjour tristesse» О. Бігун та Н. Яцків (Bigun & Yatskiv, 2024).

Творчість Е. Гілберт переважно ставала матеріалом гендерно-орієнтованих студій (Циганкова,

2017; Циховська, 2013). Тому дослідження міжпоколіннєвих стосунків у романі зумовлює актуальність нашої розвідки.

Мета статті – дослідження поетикальних конститутів міжпоколіннєвого конфлікту у сюжеті роману «City of Girls» (2019) Е. Гілберт.

Виклад основного матеріалу. Жіноча проза є складним соціокультурним феноменом, де часто порушуються теми старіння та розколу між поколіннями. Специфікою жіночої прози ХХІ століття є «надмірне відчуження» персонажів (Літак, 2019; Bigun & Yatskiv, 2024). Так виникає «нова хвиля», новий жанр постфеміністичної прози – чик літ. Термін «чик літ» вперше виокремили закордонні дослідники К. Маззе та Дж. Де Шелл, які застосували його в іронічному сенсі для позначення певної сукупності творів у своїй антології «Chick Lit: Postfeminist Fiction» (1995). На думку авторів, цей жанр є проявом постфемінізму, що відходить від образу жінки як жертви, розширюючи тематичні межі жіночої прози й акцентуючи увагу на інших аспектах жіночого досвіду, зокрема на коханні, міжособистісних стосунках та гендерних питань (Mazza, DeShell, 1995). Згодом й інші вчені почали активно досліджувати цей жанр, тому термін закріпився у науковій практиці й втратив іронічний відтінок (Ferriss, Young 2013; Glasburgh, 2006).

Щодо характеристики романів жанру чик літ, то С. Філоненко виділяє такі ознаки: образ молодої амбітної жінки, готової на конфлікт для досягнення цілей, що живе в мегаполісі і працює у творчій сфері. Вона віддаляється від сім'ї, знаходячи підтримку у друзів. У фіналі героїня отримує новий досвід і особистісно зростає. Тони оповіді цього жанру є легкими, гумористичними, грайливими чи іронічними (Філоненко, 2011: 325). Романи у цьому жанрі пишуться доступною та зрозумілою мовою, часто використовуються спрощені синтаксичні конструкції. Незважаючи на простоту, мова романів наповнена великою кількістю мовностилістичних засобів, у яких важливу роль відіграють власні імена, антропоніми та бренди (Красуля, Шишка, 2020: 35). Жанр чик літ дає читачам реалістичний погляд на романтику та самотність. Тут використовується розповідь від першої особи, форма щоденника чи форма сповіді. На перший погляд, у романах чик літ не міститься серйозних філософсько-естетичних проблем, але сенс їх набагато глибший, вони спонукають замислитися над своїм місцем у світі, життєвим вибором, стосунками з близькими людьми, дружбою.

Е. Циховська вважає, що Е. Гілберт є безумовною представницею напрямку чик літ з елементами авангардних тенденцій. Спільним для романів

Е. Гілберт та жанру чик літ є: головний персонаж (молода, амбітна, прогресивна жінка, яка живе у великому місті); міжособистісні стосунки (відчуження від родини, близькі друзі, романтичні партнери); показ реалістичного життя жінки; наявність іронії, грайливості та гумористичного тону оповіді; розповідь ведеться від першої особи; сповідальний стиль; показ реального жіночого досвіду в сучасному світі (Циховська, 2013).

Вважають, що конфлікт поколінь є символом протистояння «старості» та «молодості» у моделях «конфлікт» та «солідарність». За Дж. Білштайном, притаманною рисою міжгенераційного дискурсу є антагонізм щодо ідеї поетизувати (солідарність) та загрози (конфлікт), в той час, коли поколіннєві відмінності драматизуються (Bilstein, 1996). У сучасній прозі виокремлюється екзистенційне розуміння родинно-побутових відносин, у якому художній конфлікт реалізується через свідоме/несвідоме у сприйнятті людини. Художня модель включає раціональний аспект життєвого конфлікту, розкриваючи причини боротьби, сутність суперечок, зіткнень і ворогування, які виникають спонтанно в процесі життя. Так у центрі концептів художнього тексту постають поняття «Свій» та «Чужий(Інший)».

Серед основних підходів до вивчення кореляції «Свій» та «Чужий(Інший)» виділяють: герменевтичний, постструктуралістський та екзистенціалістсько-антропологічний (Девдюк, 2020: 331). Для аналізу концепції «Свій» та «Чужий(Інший)» у нашому дослідженні обрано екзистенціалістсько-антропологічний підхід, оскільки він демонструє, що в умовах межовості існування кожному індивіду відкривається його істинне «Я» з його позитивними чи негативними виявами. Концепції Ж.-П. Сартра уможливають розгляд опозиції «Свій/Чужий» через *буття-для-себе*, що характеризується абсолютною рухливістю, плинністю, активністю, а часом і порожнечою. Тому поняття «Інший» стає необхідним елементом, що слугує посередником «між мною і мною», в той самий час допомагає людині пізнати себе, оволодіти всієї структури свого буття (Сартр, 2001).

П. Рікер розглядає поняття «Я» як ідентичність/тотожність та ідентичність/самість. Учений вважає, що «Я» конститує свою ідентичність у реляційній структурі, у якій діалогічний вимір переважає над монотеїстичним, що має бути пріоритетним з точки зору рефлексивної філософії. Філософ тлумачить поняття «Іншого» як частину «мого буття-у-світі». Відтак через категорію «Іншого» здійснюється вхід у всесвіт власного «Я» (Рікер, 2002).

Для дослідження поетикальних аспектів міжгенераційного діалогу за критеріями «Свій»/«Чужий(Інший)» у романі Е. Гілберт обрано такі рівні, як наратологічний, інтерактивний (взаємодія персонажів) та мовно-стилістичний. Наратологічний рівень втілюється у розгортанні оповіді, побудові композиції. Оповідь у романі має форму спогадів головної героїні Вівіан Морріс, що пише лист-сповідь для Анжели, доньки чоловіка, якого Вівіан знала в юності. Спогади героїні демонструють взаємодію між персонажами різних поколінь, їхні цінності, погляди, вчинки. Сповідальний стиль зазвичай характерний для жанру чик літ, оскільки такий авторський прийом дає змогу стати безпосереднім спостерігачем життя героїні, її любовних страждань, злетів та падінь (Ferris, Young, 2006: 91).

Наявність риторичних запитань, говорить про невпевненість головної героїні у собі та в інших людях, пояснення у дужках використані для того щоб пізнати екзистенційний стан душі молодшої героїні: *«Doesn't matter,» said Peg. «It's too late. (This made no sense to me, but I didn't pay the comment much mind. I could tell by her voice that Peg was very drunk, so I didn't expect her to make sense. I was far more concerned about why Olive had been up waiting for me, and who was this strange man?)»* (Gilbert, 2019: 216); *«What was Uncle Billy doing here? Who had let him in? Why was he wearing a tuxedo at this hour? And what was I wearing? Apparently nothing but a slip – and not even my own slip, but Celia's. So what was she wearing? And where was my dress?»* (Gilbert, 2019: 131). У теорії пам'яті П. Рікера відповідь на питання «що?» переноситься на «як?» і доходить до питання «хто?». Так відбувається вироблення спогаду – через пригадування, а потім до рефлексивної пам'яті (Рікер, 2002). Тому спогади, які відтворені у художньому тексті, дозволяють простежити парадигму самоідентичності героїні, показують її самоусвідомлення, яке відбувається за допомогою ідентифікації з представниками різних поколінь та різних верств, чи то родинних, суспільних, культурних, національних спільнот.

Прикметно, що у романі використовуються антропоніми, назви брендів, що відповідають певному історичному періоду. Це допомагає типізувати та систематизувати різні аспекти реальності (Морозова, Репушевська, 2019: 23). Наприклад: *«Her chestnut-and-gray hair was cut in an ill-considered short style that made her look somewhat like Eleanor Roosevelt, but with a better chin»* (Gilbert, 2019: 32); *«I saw John Rockefeller there»* (Gilbert, 2019: 56); *«That little blouse came*

from *Coco Chanel herself*) (Gilbert, 2019: 108); «*It was a sleek, black Singer 201 and it was murderously powerful...*» (Gilbert, 2019: 18); «*What do you think this is, Paramount Pictures?*» (Gilbert, 2019: 43); «*She read The New York Times...*» (Gilbert, 2019: 96).

Інтерактивний рівень опозиціонування «Свій/Чужий» концентрується навколо головної героїні. Характеризуючи «інакшість» Вівіан, авторка роману акцентує на соціальних маркерах ідентичності: виключення з коледжу, бунтарство, стиль одягу, зачіски, мода та манера поведінки в суспільстві. Через свою «інакшість» головна героїня Вівіан має знайти «свій світ». «Свій» та «Чужий(Інший)» стає для Вівіан чи не головним мірилом існування у романі.

Опозиція «Свій» та «Чужий(Інший)» розгортається в межах сімейних та соціальних ситуацій, які відображають культурно-історичну епоху 30–40 рр. ХХ ст. З перших сторінок роману читач знайомиться з родиною Моррісів, які є представниками патріархального складу та суджень. Так на шляху Вівіан постають моральні та духовні виклики, зазнає трансформацій суб'єктивно-вмотивований простір «Я» під впливом комунікації чи взаємодії з «своїми» та «чужими».

Наприклад, стосунки Вівіан та її батька завжди відчужені. Він заклопотаний більш «глобальними» проблемами: «*My father didn't know what to do with me, either, though he was busy running his hematite mine and didn't overly concern himself with the problem of his daughter. I had disappointed him, true, but he had bigger worries. He was an industrialist and an isolationist, and the escalating war in Europe was spooking him about the future of his business. So I suppose he was distracted with all that*» (Gilbert, 2019: 15). Батько зайнятий своїми справами та не звертає уваги на доньку, не цікавиться її життям, тому для Вівіан він стає «чужим». Ховаючись за роботою та власними принципами він закривається від всіх, боїться вийти за рамки та завжди критикує інших.

Мати головної героїні є представницею освіченої інтелігенції з високим статусом. Вона хотіла щоб донька наслідувала її, вчилася у тому самому престижному коледжі, вийшла заміж за чоловіка з достойної сім'ї, народила дітей, займалась своїм хобі, як от верховою їздою. Однак мати забула, що це були її власні мрії, а не доньки: «*My mother had no idea what to do with me. We didn't have the closest relationship even under the best of circumstances. She was a keen horsewoman, and given that I was neither a horse nor fascinated by horses, we'd never had much to talk about. Now I'd embarrassed her so severely with my failure that she could scarcely stand*

the sight of me. In contrast to me, my mother had performed quite well at Vassar College, thank you very much» (Gilbert, 2019: 15). Матір не розуміла, чому її донька не може бути як усі, чому не дотримується звичаїв та традицій, не слідує стереотипам, що закладені у суспільстві. Після вигнання з коледжу мати не підтримує дівчину, не хоче розібратись у причинах, а просто її ігнорує. Вона зробила все можливе, щоб донька здобувала освіту, знайшла свою справу, кохання, але донька не йде цим шляхом, тому в їхніх стосунках відбувається відчуження, мати для Вівіан стає «чужою».

Брат Волтер є спадкоємцем соціального статусу і впливу своєї родини. Він втілює мужність і образ «героя» у творі: «*As for my older brother, Walter, he was off doing great things at Princeton, and giving no thought to me, other than to disapprove of my irresponsible behavior. Walter had never done an irresponsible thing in his life. He'd been so respected by his peers back in boarding school that his nickname had been – and I am not making this up – the Ambassador*» (Gilbert, 2019: 15). У дитинстві у них не було близьких стосунків, а коли обоє почали дорослішати, взагалі втратили зв'язок як брат та сестра, однак у кризовій ситуації Вівіан звертається до нього: «*I had never seen him so angry. He was not a guy to show his temper, but he damn sure showed it now. He let me know what a disgrace I was to the family name. He reminded me how much I'd been given in life and how recklessly I'd squandered it. He pointed out what a waste it had been for my parents to have invested any money whatsoever in my education and upbringing, when I was so unworthy of their gifts*» (Gilbert, 2019: 243). Для мужнього, доброго, чесного Волтера поведінка сестри була неприпустимою, негідною та неможливою. Він її засуджує, що знову призводить до відчуження.

Відомо, що батькам виділяється одна з головних ролей у житті дітей протягом існування людства, тому вони звикли, що є головними, вирішують все за своїх дітей: «*If you go,*» said my mother, «*we won't be supporting you. We can't keep giving you an allowance. Not at your age.*» «*I don't need an allowance. I'll earn my own way*» (Gilbert, 2019: 269). Сюжетотвірний аспект конфлікту «батьків та дітей» у романі сповна розкриває зміни цінностей, традицій, вірувань та ідеалів одного покоління до іншого. Таким чином, міжгенераційна модель «конфлікт» у романі постає у бінарній опозиції «Свій»/«Чужий(Інший)» у родинному колі головної героїні.

Мовно-стилістичний аспект роману тісно пов'язаний із використанням розмовного стилю, тому персонажі часто використовують легкі кон-

струкції для побудови речень, діалогів чи залучають сленг та лайку у своєму мовленні: «*You want me to back outta this deal with your sister, dontcha?*» (Gilbert, 2019: 199); «*You ain't in charge of me, sister!*» (Gilbert, 2019: 206); ««*Shit,*» she said, and it sounded like she meant every word of it» (Gilbert, 2019: 233). У романі використано лінгвістичні маркери для означення різниці між поколіннями. Описуючи молоді роки, авторка додає слова «*stupid*», «*an idiot*», щоб підкреслити юність, необізнаність, наївність героїні: «*I was starting to feel young and stupid and annoying, so I stopped talking*» (Gilbert, 2019: 29). Коли ж письменниця підкреслює старість, вона використовує конкретні слова-маркери, як «*spinster*», «*older women*», «*ancient woman*»: «*she looked like a spinster who drank Ovaltine for dinner and gargled with salt water for vitality*» (Gilbert, 2019: 29). Саме завдяки вживанню, стилістичних та лексичних інтенсификаторів у романі проступають геронтологічні маркери, що відображають міжпоколінневий діалог.

Висновки. Отже, тема міжгенераційних стосунків у романі розкриває суть ідентифікації персона-

жів, проблему індивідуального вибору. Головна героїня активно боронить свій життєвий простір від трафаретних ролей жінки, які побутують у її оточенні, вибудовуючи власну модель «буття-для-себе», не відчуває потреби одержувати дозвіл на користування життям. Однак, егоїстичне «буття-для-себе» завжди межує з «буттям-для-іншого» і є частиною людської екзистенції. Відкриваючи «Іншого» головна героїня проходить досвід реалізації через взаємодію з представниками різних вікових генерацій.

Діалог поколінь у художньому тексті є складовою у формуванні сюжетотвірної функції. Багатшаровість історії вказує на конфлікт між «батьками та дітьми». Модель конфлікту «батьки та діти» проявляється в стосунках Вівіан та її сім'ї. Через опозиціонування «Свій» і «Чужий(Інший)» простежується процес відчуження головної героїні від сімейних інституцій. Досвід перебування у власній сім'ї, яка по-суті є «чужою» через відсутність порозуміння, відіграє ключову роль у ставленні до «Іншого», яке стає «Своїм» через можливість виходу поза межі традиційного соціокультурного простору.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бігун О. Гендерна репрезентація художньої деталі у романі Франсуази Саган “*Bonjour tristesse*”. *Folium*. 2023. No. 1. С. 5-11. DOI:at <https://doi.org/10.32782/folium/2023.1.1>
2. Гайдаш А. В. Дискурс старіння у драматургії США: проблемне поле, семантика, поетика: монографія. Дніпро: Акцент ПП, 2019. 416 с.
3. Девдюк І. В. Екзистенційний дискурс в українській та британській прозі міжвоєнного періоду: монографія. Івано-Франківськ: Видавець Кушнір Г. М., 2020. 484 с.
4. Красуля А. В., Шишка Т. О. Лінгвостилістичні особливості жанру “chick-lit” і способи їх перекладу (на матеріалі роману Гелен Філдінг “Щоденник Бріджит Джонс”). *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*. 2020. № 4. Том 31 (70), Ч. 3. С. 34-39.
5. Літак А. М. Відчуження у британському жіночому романі початку ХХІ століття. *Закарпатські філологічні студії*. 2019. № 9, т. 2. С. 158-163.
6. Морозова І. Б., Репушевська, І. І. Жіночий роман і «чїк-літ»: вербальні особливості. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*, 2019. № 38. Т. 2. С. 21-24.
7. Рікер П. Сам як інший. Київ: Дух і Літера, 2002. 456 с.
8. Сартр Ж.-П. Буття і ніщо: Нарис феноменологічної онтології / перекл.з франц. В. Лях, П. Тарашук. Київ: Вид-во Соломії Павличко «Основи», 2001. 854 с.
9. Філоненко С. Масова література в Україні: дискурс / гендер / жанр: монографія. Донецьк: ЛАНДОН–ХХІ, 2011. 432 с.
10. Циганкова З. М. Мовні особливості романів жанру “чїкліт”. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2017. Вип. 27(2). С. 140-142.
11. Циховська Е. Д. Роман «Їсти, молитися, кохати» Елізабет Гілберт як твір чїк-літ. *Літературознавчі студії*. 2013. Вип. 40(2). С. 312-317.
12. Beauvoir S. *The Coming of Age*. New York: W. W. Norton and Company, 1996. 585 p.
13. Bigun O., Yatskiv N. Dialogue Intergénérationnel dans le Roman de Françoise Sagan «*Bonjour Tristesse*». *Alfred Nobel University Journal of Philology*. 2024. № 1 (27). P. 85-97. DOI:<https://doi.org/10.32342/2523-4463-2024-1-27-6>
14. Bilstein J. Metaphoric of the term of ‘generation’. In: *Liebau Wulf: Generation*. Weinheim, 1996.
15. Ferriss S., & Young, M. *Chick Lit: The New Woman’s Fiction*. Taylor & Francis Group, 2013. 282 p.
16. Gilbert E. *City of Girls*. New York: Riverhead Books, 2019.
17. Girard R. *La Violence et le Sacré*. Paris: Grasset, 1972. ISBN 2-01-278897-1.
18. Hepworth M. *Stories of Ageing*. Buckingham: Open UP, 2000. 143 p.
19. King J. *Discourses of Ageing in Fiction and Feminism: The Invisible Woman*. N. Y.: Palgrave Macmillan, 2013. 221 p.
20. Mazza C., J. DeShell, eds. *Chick Lit: Postfeminist Fiction*. Fiction Collective Two, 1995.
21. Woodward K. *Ageing and its discontents: Freud and other fictions*. Bloomington and Indianapolis: Indiana UP, 1991. 244 p.

REFERENCES

1. Bihun O. (2023) Henderna reprezentatsiia khudozhnoi detali u romani Fransuazy Sahan “Bonjour tristesse” [Gender representation of artistic detail in the novel of Françoise Sagan “Bonjour tristesse”]. *Folium*. No. 1. P. 5-11. DOI: <https://doi.org/10.32782/folium/2023.1.1> [in Ukrainian]
2. Haidash A. V. (2019) Dyskurs starinnia u dramaturhii SShA: problemne pole, semantyka, poetyka: monohrafiia [Aging discourse in US drama: problematic field, semantics, poetics]. Dnipro: Aktsent PP, 416 p.[in Ukrainian]
3. Devdiuk I. V. (2020) Ekzystentsiinyi dyskurs v ukrainskii ta brytanskii prozi mizhvoiennoho periodu: monohrafiia [Existential discourse in Ukrainian and British prose of the interwar period: a monograph]. Ivano-Frankivsk: Vydavets Kushnir H. M., 484 p. [in Ukrainian]
4. Krasulia A. V., Shyshka T. O. (2020) Linhvostylistychni osoblyvosti zhanru «chick-lit» i sposoby yikh perekladu (na materialy romanu Helen Fielding «Shchodennyk Bridzhyt Dzhons») [Linguostylistic features of the “chick-lit” genre and ways of their translation (based on the novel Bridget Jones’s Diary by Helen Fielding)]. *Vcheni zapysky Tavriiskoho natsionalnoho universytetu imeni V. I. Vernadskoho. Serii: Filolohiia. Sotsialni komunikatsii*. № 4. Tom 31 (70), Ch. 3. P. 34-39. [in Ukrainian]
5. Litak A. M. (2019) Vidchuzhennia u brytanskomu zhinochomu romani pochatku XXI stolittia [Alienation in the British female novel of the early 21st century]. *Zakarpatski filolohichni studii*. № 9, t. 2. P. 158-163. [in Ukrainian]
6. Morozova I. B., Repushevska, I. I. (2019) Zhinochyi roman i «chik-lit»: verbalni osoblyvosti [Female Romance and “Chick-Lit”: Verbal Peculiarities]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Serii: Filolohiia*, № 38. T. 2. P. 21-24. [in Ukrainian]
7. Riker P. (2002) Sam yak inshyi [Oneself as Another]. Kyiv: Dukh i Litera, 456 p. [in Ukrainian]
8. Sartre Zh.-P. (2001) Buttia i nishcho: Narys fenomenolohichnoi ontolohii [Being and Nothingness: An Essay on Phenomenological Ontology]. perekl.z frants. V. Liakh, P. Tarashchuk. Kyiv: Vyd-vo Solomii Pavlychko «Osnovy», 854 p. [in Ukrainian]
9. Filonenko S. (2011) Masova literatura v Ukraini: dyskurs / gender / zhanr: monohrafiia [Mass literature in Ukraine: discourse / gender / genre]. Donetsk: LANDON–KhKhI, 432 p.[in Ukrainian]
10. Tsyhankova Z. M.(2017) Movni osoblyvosti romaniv zhanru «chiklit». [The novel «Eat, Pray, Love» by Elizabeth Gilbert as a chick-lit work]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Serii: Filolohiia*. Vol. 27(2). P. 140-142. [in Ukrainian]
11. Tsykhovska E. D. (2013) Roman «Isty, molytysia, kokhaty» Elizabet Hilbert yak tvir chik-lit The novel «Eat, Pray, Love» by Elizabeth Gilbert as a chick-lit work]. *Literaturoznavchi studii*. Vol. 40(2). P. 312-317. [in Ukrainian]
12. Beauvoir S. (1996) The Coming of Age. New York: W. W. Norton and Company. 585 p.
13. Bigun O., Yatskiv N. (2024) Dialogue Intergénérationnel dans le Roman de Françoise Sagan «Bonjour Tristesse» [Intergenerational dialogue in the novel «Bonjour Tristesse» by Françoise Sagan]. *Alfred Nobel University Journal of Philology*, № 1 (27). P. 85-97. DOI:<https://doi.org/10.32342/2523-4463-2024-1-27-6> [in French]
14. Bilstein J. (1996) Metaphoric of the term of ‘generation’. In: *Liebaw Wulf: Generation*. Weinheim.
15. Ferriss S., & Young, M. (2013) Chick Lit: The New Woman’s Fiction. Taylor & Francis Group. 282 p.
16. Gilbert E. (2019) City of Girls. New York: Riverhead Books.
17. Girard R. (1972) La Violence et le Sacré. Paris: Grasset. ISBN 2-01-278897-1.
18. Hepworth M. (2000) Stories of Ageing. Buckingham: Open UP. 143 p.
19. King J. (2013) Discourses of Ageing in Fiction and Feminism: The Invisible Woman. N. Y.: Palgrave Macmillan. 221 p.
20. Mazza C., J. DeShell (1995) eds. Chick Lit: Postfeminist Fiction. Fiction Collective Two.
21. Woodward K. (1991) Aging and its discontents: Freud and other fictions. *Bloomington and Indianapolis: Indiana UP*. 244 p.